

Zpravodaj pražské farní obce starokatolické církve

KŘIŽOVATKA

červen 2011

5. ročník / 6. číslo

---

*„Připomínám si noc co noc
jak jsem na struny hrával, v srdci přemítám a duch můj hloubá...“
(Ž 77,7)*

Slovo úvodem

---

*Milé sestry, milí bratři,
měsíc červen je téměř přesycen svátků, které spolu souvisejí, doplňují se navzájem a posilují smysl jeden druhého. Duch Svatý nám zjevuje tajemství Trojice, které je osobou a proměňuje chléb a víno v Tělo a Krev Ježíše Krista, jehož matka z Ducha počala, který v Duchu kráčel po zemi a Ducha poslal světu. Tuto spleť dějů, skutků a strůjců nelze snad rozplést jinak, než slavením, které – a opět právě v Duchu – nejlépe ztělesňuje to, o čem theologie spekuluje na hranici bezradnosti. Kéž nás Duch Svatý, Duch dobré rady, provede svátečními i všedními dny života Církve i našich životů.*

Kalendář farní obce

Pravidelné bohoslužby

Neděle 10⁰⁰ - eucharistická slavnost u sv. Máří Magdalény
Neděle 11⁰⁰ - eucharistická slavnost v angličtině u sv. Klimenta
Neděle 17⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže
Úterý 18⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže
Čtvrtek 18⁰⁰ - eucharistická slavnost u sv. Rodiny
Pátek 17⁰⁰ - eucharistická slavnost u sv. Vavřince
Čtvrtek 19⁰⁰ - setkání nad Bibli v Communiu

Událo se

V pátek **27. května** proběhla akce zvaná **Noc kostelů**. Otevřené a hojně navštěvované tu noc byly také naše tři kostely: chrám sv. Vavřince na Petříně, kaple sv. Máří Magdalény u Čechova mostu a rotunda Nalezení sv. Kříže v ulici Karolíny Světlé.

31.5. bylo zasedání farní rady v Communiu.

Kalendárium

24.6. od 17 hodin se v chrámu sv. Vavřince a jeho okolí bude konat **Svatovavřínecké petřínské léto**.

V pondělí **27.6. v 19 hodin** bude v rotundě Nalezení sv. Kříže **Večerní modlitba**.

Narozeniny v červnu slaví: Laura Vávrová, Marek Bendy Růžička, Markéta Boldišová, Josef Koenig, Jiří Pechlát, Pavel Samek, Kateřina Benešová. **Přejeme hojnost Božího požehnání.**

Nedělní a sváteční čtení

---

2. červen – Nanebevstoupení Páně

Sk 1, 1-11

Ž 47

Ef 1, 15-23

Mt 28, 16-20

Odejít lze buď odněkud, kde jsme vždy byli a nebo odněkud, kam jsme jednou přišli. Kristovo Nanebevstoupení spojuje obojí: ve světě vždy byl jako věčné Slovo Boží, přesto do něj Vtělením přišel, odchází z něj, aby přišel podruhé, ale přesto v něm zůstává v Eucharistii, kterou proměňuje Duch Svatý, jehož nám na odchodu zůstavil. Vedle prolnutí snad všech červnových svátků se nám spojují i dva protiklady: jak přijít někam, kde už jsme a jak zůstat někde, odkud jsme odešli? Odkud na to... čas, který jsme kde strávili, nic nesmaže, ani odchod. Člověk nikdy nepřestává být a až vstoupí do věčnosti, zpřítomní se mu veškerá jeho minulost – jakoby naráz přebýval všude tam, kudy by byt' jen byl prošel.

A i člověk se může náhle projevit tam, kde zůstával dlouho v pozadí, nepovšimnut a nepovšimán; tehdy, když vycítí zájem a připravenost druhých, kdy je ho potřeba. Tehdy jako by přišel tam, kde vlastně prodlíval od nepaměti. A kdo nějaké místo opustil, pamatuje si jej, aby ho s návratem obohatil novými prožitky a zhodnotil

odstupem odloučení. Kristus nás učí a umožňuje nám přicházet tam, kde už jsme a zůstat tam, odkud jsme odešli, neboť, vždy a navěky, přebývat v Jeho lásce.

5. červen – 7. neděle velikonoční

Sk 1, 6-14

Ž 68

1P 4, 12-14; 5, 6-11

J 17, 1-11

Ježíš neprosí za svět, ale za lidi. Neprosí za objektivní svět, zásobárnu našich výrobních prostředků a pole pro hromadění poznatků, ani za svět našich osudů, podmínek a okolností, naší náhody a smůly. Prosí za nás, a za svět nechť si prosíme sami. On vnesl do světa Boha v sobě, my do světa, do přírody, vnášíme Boha v něm. Lidé se hříchem postavili proti přírodě i proti sobě navzájem a sama příroda se vnitřně rozpadla na lovce a kořist, na cizopasníka a hostitele, zkroutila se v koloběh potravního řetězce a boje o přežití. Tak svět stvořen nebyl a nemá smysl prosit, aby takovým zůstal. Zato skrze vykoupené lidi dojde vykoupení celá příroda: první Adam pokazil přírodu, Druhý Adam spasil prvního Adama, nechť potomci prvního Adama dají do pořádku přírodu. Tento kruh již není vězením koloběhu, ale snubním prstenem na prstě nevěsty. Díky Bohu za to!

12. červen – Soslání Ducha Svatého

Sk 2, 1-21 nebo Nu 11, 24-30

Ž 104

1K 12, 3b-13

J 20, 19-23 nebo J 7, 37-39

Osoby Trojice si jsou rovné, čemuž neodporuje ani jistá přednost Otce jako Pramene Božství. Ale naše hledisko vnáší do Trojice určitou nerovnost. Ukažme si to na poměru Krista a Ducha z našeho pohledu. Čteme, že Kristus má Svatého Ducha. Jako bychom řekli, on má přítele. Z jiného hlediska by byl přítel oním a on přítelem. Tak z hlediska naší spásy říkáme, že Ježíš má Ducha Svatého. A tak jej může dát, udělit, odevzdat, seslat. Jako by kdokoli z nás řekl svému příteli: odcházím, tak tu, prosím, zůstaň s nimi, starej se o ně a zvěstuj jim, co o mne dosud nechápali, aby porozuměli, až přijdu znovu.

Bůh je láska. A Duch Svatý je láska, protože je Bohem. Jak již bylo mnohokrát řečeno: Duch je podmínkou lásky a láska je důkazem Ducha. A ne láska abstraktní, nýbrž láska na skutcích. Duch není žádný abstraktní princip, ale osoba, která lidské osoby vede a utváří ke svému obrazu. Obraz Krista obnáší obraz Trojice a obraz Trojice obnáší obraz Ducha Svatého. Nyní i na věky.

19. červen - Nejsvětější Trojice

Gn 1, 1-2,4a

Ž 8

2K 13, 11-13

Mt 28, 16-20

S tímto svátkem slavíme svátek svého vzoru, jsouce stvořeni podle podoby Kristovy k obrazu Trojice.

S podobou Kristovou je to zřejmé; člověk byl stvořen v podobě, jakou bude mít věčné Slovo, sotva se vtělí. Nejen naše nitro, ale i náš zevnějšek mají původ u Boha. A navíc: nežijeme-li mi, ale žije-li v nás Kristus, povyšuje nás do vnitřního života samotné Trojice, pro nás jinak zcela nedosažitelného!

A obraz Trojice? Trojici tvoří jedna přirozenost přebývající ve třech osobách a, podle Východu, i nestvořené energie, která náleží celé Trojici, ale kterou působí jednotlivé osoby a která se má k Boží přirozenosti podobně, jako sluneční paprsky k vlastnímu slunci. Z této energie jsme my lidé upředeni a prostoupeni touto energií, stáváme se bohy, ne podle podstaty (v ní je Bůh nedosažitelný a nepoznatelný – a podstatou rozumíme jak přirozenost, tak osobu), ale podle energie. Podobně člověk. Všichni lidé mají společnou přirozenost, díky které se mimo jiné jako lidé vzájemně poznávají. Tato přirozenost se rozrůžňuje v jednotlivých osobách, které ji formují sobě vlastním způsobem. Dokonale poznat osobu druhého nelze pouze na základě společné přirozenosti, ale jedině láskou. A energie? Tou je naše tvořivost, kterou polidšt'ujeme svět kolem nás a tím ho přivádíme zpět k Bohu. Následujme Trojici i v lásce jednoho k druhému a budeme jako bohové.

23. červen – Tělo a Krev Páně

Dt 8, 2-3, 14b-16a

Ž 147

1K 10, 16-17

J 6, 51-58

Tělo a krev jsou pro dávného člověka shrnutím lidské bytosti, ostatně duše souvisí nějak s krví. A dávný člověk též soudil, že se pokrmy, v rolnických společnostech především chléb a v těch pasteveckých zejména maso, přímo přeměňují v tělo a nápoje, přednostně víno, se přeměňují v krev. V Ílliadě stojí: Chléb se proměňuje v tělo a víno se proměňuje v krev. Zvučná homérská řečtina mohla vzdělaným Helénům zpřístupnit tajemství Eucharistie.

Nám už jej žádné mýtické představy nezpřístupňují. Ale přesto máme pomůcku: přebývání Kristovo zároveň v Eucharistii i po pravici Otcově nám zrcadlí i naši

existenci: zároveň v podmínkách tohoto světa a času a zároveň ve věčnosti. Druhé nás osvobozuje od prvního a v prvním doceňujeme druhé.

Tělo a Krev našeho Pána Ježíše Krista ať nás zachovají k věčnému životu.

24. červen – Narození Jana Křtitele

Iz 49, 1-6

Ž 139

Sk 13, 22-26

L 1, 57-66.80

Je těžké hovořit o něčem, čemu se zdráháme věřit. Zachariáš rovnou oněměl. A asi všichni oněměli nad tím, že se kmetovi a neplodné stařeně narodil syn a snad jen Písma jim všem rozvázala jazyk k chvále Hospodina, který tak zázračně vstupuje do lidských životů.

Vidíme zde i jistou posloupnost a závažnost víry a nevíry. Zachariáš pochyboval a oněměl ne za trest, ale aby nevykládal o svých pocitech na úkor zvěstování víry. Alžběta nepochybovala, ale o svém těhotenství mlčela, snad kvůli druhým, kteří by nechápali a mluvili nesmysly, jak ostatně činí, když brání jménu Jan. Protože se v rodině nevyskytovalo. Jako by dítě bylo nějakým vlastnictvím rodu a jako by tradice předčila Boží vůli. Přibližně v podobném okamžiku se ale všichni smysluplně rozmluvili: Alžběta trvala na Boží vůli a jménu Jan, Zachariáš promluvil k oslavě Boha sotva jeho vůli a toto jméno potvrdil, lidé zajásali, když si uvědomili zázračnost toho, co viděli.

Vidíme zde, že víra není ani tak záležitostí pocitů či myšlenek, ale schopnosti vydávat svědectví, schopnosti smysluplně hovořit. Pochybnosti ať sebebepalčivěji a sebetřýznivěji doutnají dovnitř, ale navenek nechť jiskří zvěstování Evangelia a důvěra v lidskou rozumnou řeč jako médium lásky a tím i pravdy.

26. červen – 13. neděle v mezidobí

Gn 22, 1-14

Ž 13

Ř 6, 12-23

Mt 10, 40-42

Opakem přijetí je nepřijetí, nikoliv odmítnutí. Křesťanský život obnáší přijímání všeho, buď jako Boží vůle, nebo jako Božího dopuštění. Nelze si vybírat z celku, byť porušeného, světa. Nelze se oddělovat od ostatních nepřijetím jejich životních podmínek a okolností, které přijal a protrpěl Bůh sám; jejich nepřijetí by tak znamenalo nepřijetí Boha. I hřích a zlo musíme přijímat jako nevyhnutelnou okolnost, musíme je nicméně odmítnout jako skutečnost. Skutečné totiž nejsou,

skutečné je pouze stvoření a Bůh žádné okolnosti nestvořil, jen je dopouští jako důsledky naší svobodné, leč porušené, vůle.

Především nesmíme přijímat neskutečné jako skutečné a odmítat skutečné jako neskutečné. Zato když budeme neskutečné přijímat jako neskutečné a zároveň totéž jako neskutečné odmítat, neprohlopíme. Budeme od neskutečného svobodni a na skutečném účastni.

29. červen – Petra a Pavla, apoštolů

Sk 12, 1-11

Ž 34

2Tm 4, 6-8.17-18

Mt 16, 13-19 nebo Mt 14, 22-32

Východní tradice zná zajímavou číselnou řadu: 70 (učedníků), 12 (apoštolů), 3 (Petr, Pavel a Jan) a 1 (nejmilovanější učedník tj., tradičně, Jan).

Petr s Pavlem jsou tak dvěma ze tří a dva je zde méně než jedna, neboť vlastně jedničku dělí. Dělí zde nejen soupeření obou apoštolů, ale i soupeření dvou podob Církve a dvou pojetí Ducha Svatého, které oba apoštolové zjednodušeně a ve zkratce symbolizují.

Petrovská církev chápe Ducha jako zdroj autority Církve a platnosti Svátostí. Ta pavlovská v něm pak vidí jakéhosi prostředníka ospravedlnění. Jedna jako by sázela na jistotu bez prožitku a druhá na prožitek bez jistoty.

Model Janův je jiný: Duch jako zároveň podmínka i důkaz lásky a pravdy. Petrovská a pavlovská tendence se navzájem vyrovnávají, potlačují i podněcují a diktátorské choutky obou podrývá tendence janovská, sama o sobě snad příliš nepozemská a nepraktická, která je přítomna v obou.

Možná i proto má Jan vlastní svátek, zatímco soupeři se o svůj dělí. Jejich půtka zůstává nerozhodnuta a, stejně jako my, čeká na smíření.

Farní vyúčtování za měsíc květen 2011

Příjmy:

sbírky rotunda:	2.309,-
příspěvky, dary	2.130,-
CELKEM	4.439,-

Výdaje:

telefon:	1.084,-
CELKEM	1.084,-

ROZDÍL: +3.355,-

Stav účtu k 31.5.2011: 820.739,-
Stav pokladny: 31.206,-

CELKEM: **851.945,-**

Křížovatka – měsíčník. Vydává Farní obec starokatolické církve v Praze.

Vydáno : 1..6. 2011 Neprodejné.

Kontakt: Na Bateriích 27, 162 00 Praha 6; email: stkat@starokatolici.cz; <http://praha.starokatolici.cz>

© 2011